

μου τρέχει γερά. Ἀκόμη ἓνα πρέπει νὰ σᾶς ρωτήζω. Δὲ μοῦ εἶπατε τόνομα πού θὰ δώσετε στοῦ περιοδικό σας. Πῶς θὰ τὸ βραβεύσετε; Τὸ πρῶμα θέλει προσοχή. Κοιτάξτε νὰ μοῦ διαλέξετε κανέναν τίτλο πού νὰ μὴ πορρέῃ χωρὶς δυσκολία νὰ τὸν πῇ κι ὁ λαός, νὰ τὸν κλίνει κι' ὁ πιὸ ἀγράμματός. Τὸ καλὸ μου «Ἄστυ» ἓνα ἐλάττωμα ἔχει, τόνομά του. Κεὶ νὰ διῇτε σὲ τί ἀνοησία, σὲ τί ἀηδία καταντήσαμε. Οἱ φημερίδες, ὅπως ξέρετε, πουλιοῦνται στοὺς δρόμους καὶ τίς φωνάζουν τὰ παιδιὰ ἅμα βγήκανε. Οἱ μάγκες ὅμως στὴν Ἀθήνα, ὅσες φωνές κι ἂν πετάξουν, θὰ τὰ μπερδέψουν ἀμέσως σὰν τύχη καὶ χρειαστῇ μιὰ γενική ἢ μιὰ ὀνομαστική πληθυντική. Ἄστεως, Ἄστεα εἶναι παρ᾽ς πού δὲν περνᾷ. Τὸ ἴδιο καὶ μὲ κάτι ἄλλες φημερίδες, Ἀκρόπολις, Ἀκροπόλεως, Ἐφημερίς, Ἐφημερίδος. Καὶ δὲ λαλῶ γιὰ τὸν ἀρχιπράχξινον τίτλο Ἐφημερίς τῶν Συζητήσεων!

Σὲ τέτοια λάσπη, σὲ τέτοια δασκαλοσύνη κυλιοῦμαστε γιὰ τὴν ὥρα. Μιὰ γλώσσα, πού ὁ λαὸς δὲν μπορεῖ νὰ τὴ μάθῃ, ἔρχονται ἀφτοὶ καὶ μᾶς λέν πῶς εἶναι γλώσσα ἐθνική. Καὶ γράφουνε φημερίδες,

ὑποθέτω μὲ τὸ σκοπὸ πού ὅλος ὁ κόσμος θὰ τις διαβάσῃ, ἐκεῖ πού ὁ λαὸς μᾶτε τὸν τίτλο τοὺς ἀξιώθηκε νὰ καταλάβῃ!

Ἔσεῖς μακριὰ ἀπὸ τὰ τέτοια. Ἄς θαρρῇ ὁ φίλος μου ὁ Παλαμάς, πῶς τὰ ὀνόματα αὐτὰ εἶναι «πραγματικότης»· ἐμένα μὲ φαίνονται ἰδανισμός καὶ μάλιστα αὐθεντισμός. Πρέπει τὸ καινούριο περιοδικὸ νὰ ἔχῃ ὄνομα ζωντανό. Δὲ μὲ μέλει νὰ εἶναι τόνομα ἀρχαῖο, φτάνει νὰ ταιριάζῃ καὶ τώρα μὲ τὴ γραμματικὴ τοῦ λαοῦ. Ἀκόμη καλῆτερα. Στὴ θέση σας θὰ παίρνω κανένα ὄνομα πού νὰ εἶναι ἀρχαῖο καὶ δημοτικὸ ὅλο μαζί, γιὰ νὰ φανῇ πῶς ἡ δημοτικὴ μας εἶναι κόρη τῆς ἀρχαίας, καὶ θὰ εὔλεγα· ἡ Ζωή.

Ἐλπίζω τώρα νὰ σᾶς ζήσῃ, νὰ ζήσετε καὶ σεῖς χρόνια πολλὰ νὰ γράφετε μὲ τὴ χάρη τοῦ κονδυλίου σας, μὲ τὴν ποιήσῃ σας, μὲ τὴν τέχνη σας, καὶ, γιὰ νὰ μὴν παραπονιούμαι, μὲ τὴ γραμματικὴ τοῦ λαοῦ. τὴ γνήσια ὅμως τὴ γραμματικὴ τῆς γλώσσας τῆς ἐθνικῆς.

Ὁ πρόθεμός σας δοῦλος

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΙ ΚΑΙ ΤΕΡΡΑΚΟΤΤΕΣ

ΤΟ ΜΕΛΤΕΜΙ

Ἀδράσσει ὁ Ἥλιος ὁ ἄψυς τὸ ἀκκόσιστο χορτάρι,
Στὸ κάμια τὸ μεσημερνὸ ἀχνίζουν τὰ χαλίκια·
Καὶ πρὶν τὴν ὑστερνὴ δροσιὰ ἡ λαύρα νὰ τοὺς πάρῃ
Τὴν ἀλμυρὴ τους μυρωδιὰ γύρω σκορποῦν τὰ φύκια.

Φωλιά, καμίνι, ἀφίνοντας καὶ τῆς στεριάς τάρεϊκια
Παίρνουν τὰ φίδια, στὸ νερὸ, τίς σιμναριές ζευγάρι,
Κι ὅπου διπλᾷ καθρεφτιστὰ κοιμοῦνται τὰ καΐκια
Μόνοι ἀνεμίζουν μάρμαρο τὴ θάλασσα οἱ γλάροι.

Ξάφνω κρυφὸς παροξυσμὸς . . . τὸ κῦμα σιγοτρέμει,
Κι ἀνάγια ἡ θάλασσα ἡ στρωτὴ στὸ σύγκρου μελανιάζει,
Γιατὶ θεριὸ ἀπ' ἀνοιχτὰ πλακώνει τὸ Μελτέμι.

Στὴν πρώτη ὁ γλάρος ρουφαλιὰ ἀπὸ ψηλὰ χουγιάζει
Καὶ, σπάνοντας μ' ἀφροδροσιὰ τὸ κῦμα τὸ γεμάτο,
Γυρνοῦν τὰ φίδια στὴ στεριά κι οἱ σιμναριές στὸν πάτο.

Ι. ΓΥΠΑΡΗΣ.

